

Groteszk.

Egy este a banda tavaszt érzett.
Az emeleten
előbújt a visszafojtott hülyeség. Perceken belül ott szorongtak
valamennyien az ablakoknál.

Papírrepülők havazták be az utat.
Szálltak.
Éjszaka volt.
Áradó röhögés.
A szappanbuborékok csillagrajzása
szakadatlan
áramban vonult.

Madzagra kötött tornacipő-ejtőernyősök hullottak a járókelőkre, és
fejük fölött közvetlen: kinyílt ernyővel megálltak.

Harsány röhej.

- Ez botrány.
- Föl lesznek jelentve!!

Rontottak be a portára a veszélyt érző társadalmi közrend őrei: a
pógárok.

Röhögnek. Mindenütt. Minden ablakban.
Egy kicsit innen bentről, az ablakokból is visszaszító volt.

Valami történik. Valami mókás. És az esemény pillanatában a kórus fölröhög.
Kórusröhej.
Egy darabig ő is kibámult az ablakon, aztán hátrafordult és így szólt:

- Eszembe jutott. Röhögve, a negyedikről – seggel lefelé nekem is ki kellett volna
pottyannom, és a kövön
szétloccsannom.
- Bennük rohadt volna a kórusröhej...De azért kicsit kuncogtak volna,
csak addig, amíg zuhanok,
amíg azt hiszik, hogy megtart a madzag...

Ránéztem: Egy éjjel 100 emelet magasságban (álomban), 10 centis párkány fölött
kinyílt
egy ablak.

Katonatisztek léptek ki rajta sorjában. Mentek a párkányon ... Előre.
Már nem is párkány volt ...
A mélység fölé nyíló konzollá változott...

Az üresség előtt az elől lévő visszanézett. Tisztelgett és vigyorogva a levegőbe
lépett –
Vigyorogva, rád nézve szép sorjában

tompán puffantak szét a betonon.
Csak fogakat láttál utána a vérben.

Tavaszi. Olyan szemed volt, de olyan.

[1974]